

Κυριακή της Απόκρεω: «Προσδιορίζοντας τη Χριστιανική Αγάπη» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσας)

/ [Πεμπουσία](#)

Κυριακή της Απόκρεω και πλησιάζουμε σιγά σιγά προς την έναρξη του Μεγάλου Σταδίου των αρετών, της Μεγάλης Σαρακοστής. Η Ευαγγελική περικοπή θέλοντας να μας μνήσει ορθά στη πορεία αυτή μας ομιλεί για την αγάπη προς τον πλησίον, ως τη βάση και το κριτήριο της σωτηρίας μας. Η σημερινή περικοπή η επονομαζόμενη της Κρίσεως, μας παραπέμπει στα Έσχατα των καιρών όπου ο δίκαιος Κριτής θα ξαναέλθει ώστε να κρίνει την αγάπη που δείξαμε προς τον πλησίον. Και όπως είναι γνωστό τη συγκεκριμένη στιγμή, η οποία και είναι εντελώς άγνωστη σε όλους, ο Ιησούς Χριστός έχοντας ενώπιόν του όλη την ανθρωπότητα θα μαγνητίσει τα μεν πρόβατα εκ δεξιών, τα δε ερίφια εξ ευωνύμων του. Οι μεν πρώτοι θα είναι οι μέτοχοι της αιώνιου Βασιλείας του, ενώ οι τελευταίοι θα μείνουν έξω του νυμφώνος.

Ταυτόχρονα περιγράφεται και η οδός η «απάγουσα» εις την αιώνιο ζωή που δεν μπορεί να είναι άλλη από το δόσιμο και την άνευ ορίων ταπεινή αγάπη προς τον πλησίον. Είναι αξιοσημείωτο πως οι ευλογημένοι κληρονόμοι του Παραδείσου δεν είναι απλά καλοί και σπλαχνικοί άνθρωποι· με απλά λόγια θα λέγαμε πως είναι Πραγματικοί Χριστιανοί, που έμαθαν να αντικρίζουν στο πρόσωπο του αδερφού τους τον Κύριο και Θεό τους. Η Αγάπη τους ακραιφνής, έχει κριτήριο το Χριστό πράγμα που τους διαφοροποιεί ως προς την ποιότητα της ανθρωπιάς τους. Εξάλλου, άλλο πράγμα είναι το να είσαι καλός άνθρωπος και άλλο καλός μαθητής του Χριστού.

Ο ευαγγελικός λόγος και ο τρόπος ζωής που προτείνει μέσα από τη σημερινή περικοπή, παροντοποιεί την εσχατολογική πραγματικότητα του Παραδείσου και της Κολάσεως. Ανάλογα δηλαδή από τον τρόπο με τον οποίο ζεις, βιώνεις και την ανάλογη πραγματικότητα. Οι εκ δεξιών ιστάμενοι του μεγάλου Κριτή έζησαν πρώτα τον επίγειο Παράδεισο και έπειτα κλήθηκαν προς τον επουράνιο. Ο Παράδεισος δηλαδή ως πραγματικότητα ζωής δεν αποτελεί μια μελλοντική αμοιβή για κάτι θεάρεστο που θα πράξουμε. Αντιθέτως είναι μια πραγματικότητα που την ζούμε «ένθαδικά», και «άπ' έντεύθεν» σύμφωνα με την πατερική σκέψη.

Η βίωση όμως της παραδείσιας κατάστασης δηλαδή της όντως εν Χριστώ ζωής προϋποθέτει το τσάκισμα της σκληρής Φιλαυτίας, και τη βίωση της Αγάπης στο

βαθμό που της πρέπει. Στην καταφατική απόκριση του Ιησού προς τους μετόχους του παραδείσου ότι τον περιέθαλψαν με την αγάπη τους όταν ήταν πεινασμένος, και διψασμένος, γυμνός, ξένος, και φυλακισμένος αυτοί διερωτούνται για το πότε συνέβηκε αυτό. Αυτή τους η στάση δεικνύει το ταπεινό τους φρόνημα, που όταν κλήθηκαν να αγαθοποιήσουν, το έκαναν χωρίς να ζητήσουν το παραμικρό αντάλλαγμα. Το έκαναν χωρίς να γίνουν γνωστοί. Το έκαναν και απλά το ξέχασαν ωςάν να μην είχαν κάνει τίποτα. Αυτή ακριβώς είναι η Αγάπη του ευαγγελίου, αυτή που είναι συνδεδεμένη με την ταπείνωση και που την διαφοροποιεί από την αγαπολογία της σύγχρονης και κάθε εξωχριστιανικής κοινωνίας. Πρόκειται για την τελεία Αγάπη του Θεού που εκμηδενίζει την οποιαδήποτε σκοπιμότητα.

Οι συχνότητες του Θεού όπως μας δίδαξαν οι σύγχρονοι Άγιοι του αιώνα μας βρίσκονται στην Αγάπη και την Ταπείνωση. Ο μεγάλος άγιος των Καυσοκαλυβίων δίδασκε πως «Κανείς δεν μπορεί να φθάσει στον Θεό αν δεν περάσει απ' τους ανθρώπους» γιατί αν δεν αγαπήσουμε το διπλανό μας άνθρωπο, που μπορούμε να τον δούμε, πώς θα αγαπήσουμε το Θεό που δεν τον είδαμε; Η Αγάπη λοιπόν προς τον πλησίον, μας προετοιμάζει ώστε να αγαπήσουμε πραγματικά το Θεό. Εάν η ζωή μας δεν έχει αυτή την αγαπητική διαφάνεια όπου η αγάπη μας να τα στεγάζει όλα, η οποιαδήποτε μας αρετή θα καταστεί ανώφελη και άχρηστη.

Στο στάδιο λοιπόν που ανοίγεται μπροστά μας με προορισμό το Πάσχα, ας επιδιώξουμε να αγωνιστούμε κατά του φίλαυτου «παλαιού» μας ανθρώπου, ώστε να αναδείξουμε τον «ανακαινούμενον» της αγάπης και της ταπείνωσης. Με πνεύμα ανιδιοτέλειας θα ζήσουμε τον επίγειο Παράδεισο που οδηγεί στο πλήρωμα του επουράνιου. Αν δεν βιώσουμε τον Παράδεισο από την παρούσα ζωή, αναγνωρίζοντας στον αδερφό μας Κύριον τον Θεό μας, η Κοινή Ανάσταση θα αποβεί «εις Ανάστασιν Κρίσεως». Και αυτό που θα κριθεί και θα κατακριθεί θα είναι η έλλειψη της Αγάπης η οποία αποτελεί το γνώρισμα της Χριστιανικής μας ταυτότητας.